

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 370/2019-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 46/2018 zo 16. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 46/2018 zo 16. októbra 2018 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Piešťany (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 16 T 3/2017 z 27. februára 2017 uznal sťažovateľa vinným zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere ôsmich mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a zároveň mu bol podľa § 61 ods. 1, 2 a 5 písm. a) Trestného zákona uložený trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na doživotie.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 5 To 24/2017 z 20. apríla 2017 rozhodol tak, že zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody vo výmere šiestich mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a zároveň mu podľa § 61 ods. 1, 2 a 5 písm. a) Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na doživotie.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h) a i) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 Tdo 46/2018 zo 16. októbra 2018 rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje argumentáciu uvedenú vo svojom dovolaní a v podstatnom namieta, že podmienka predchádzajúceho dvojnásobného odsúdenia za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Trestného zákona, ktorá tvorí predpoklad uloženia trestu zákazu činnosti na doživotie podľa § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona, nebola podľa jeho názoru v predmetnej veci splnená. Sťažovateľ bol totiž v minulosti rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 To 46/2006 z 22. marca 2007 a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 91/2003 z 24. júna 2003 odsúdený za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm. a) a d) predchádzajúceho zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „predchádzajúci Trestný zákon“), a nie za trestný čin podľa § 289 Trestného zákona. Išlo teda o odsúdenie za iný trestný čin podľa iného ustanovenia Trestného zákona. V § 61 ods. 5 Trestného zákona je podľa sťažovateľa jednoznačne použité slovné spojenie trestný čin podľa § 289 Trestného zákona so všetkými dôsledkami, ktoré sa k tomuto trestnému činu viažu, z čoho podľa jeho názoru vyplýva, že v predmetnej veci konajúce súdy nemohli § 61 ods. 5 Trestného zákona použiť, pretože obvinený nebol za trestný čin podľa § 289 Trestného zákona v minulosti ani raz odsúdený. Sťažovateľ poukázal aj na § 438d Trestného zákona, z ktorého je podľa jeho názoru taktiež možné vyvodiť, že zákonodarca mal v § 61 ods. 5 Trestného zákona na mysli len trestné činy podľa § 289 Trestného zákona. V opačnom prípade by totiž nepovažoval za potrebné osobitným ustanovením upraviť, že toto ustanovenie sa vzťahuje aj na spáchanie trestného činu podľa § 289 Trestného zákona pred 1. novembrom 2011.

Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa podľa jeho názoru náležite nevysporiadal s jeho dovolacou argumentáciou.

Sťažovateľ zároveň namieta, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné v otázke použitého dovolacieho dôvodu.

4. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, možno zhrnúť, že podľa názoru sťažovateľa k namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 46/2018 zo 16. októbra 2018 došlo tým, že najvyšší súd dovolanie sťažovateľa arbitrárne odmietol.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 2 Tdo 46/2018 zo dňa 16.10.2018 porušil ústavné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tdo 46/2018 zo dňa 16.10.2018 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Do 28. februára 2019 upravoval konanie pred ústavným súdom zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13, § 16 až § 28, § 32 až § 248, § 250 a § 251.

10. Podľa § 246 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak nie je ďalej ustanovené inak, použije sa tento zákon aj na konania začaté do 28. februára 2019.

Podľa § 246 ods. 2 zákona o ústavnom súde právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

Sťažovateľom označené referenčné právne normy

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

17. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

19. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovo podanie je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

20. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 46/2018 zo 16. októbra 2018. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že najvyšší súd jeho dovolanie napadnutým uznesením arbitrárne odmietol.

21. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

22. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

23. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

24. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. 59/2019).

25. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

26. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

27. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 46/2018 zo 16. októbra 2018.

28. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je nepreskúmateľné v otázke použitého dovolacieho dôvodu, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom uznesení uvádza, že dovolacie námietky sťažovateľa obsahovo spadajú pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a nie pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (s. 8 napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu). V závere napadnutého rozhodnutia najvyšší súd následne opakovane konštatuje, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol (s. 9, resp. s. 10 napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu).

Z uvedeného je zrejmé, že vo vzťahu k otázke použitého dovolacieho dôvodu je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu konzistentné, keďže najvyšší súd v napadnutom

rozhodnutí najprv identifikoval, pod ktorý dovolací dôvod spadajú dovolacie námietky sťažovateľa, a následne dovolanie sťažovateľa pre nenaplnenie tohto dovolacieho dôvodu odmietol.

29. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke, že podmienka predchádzajúceho dvojnásobného odsúdenia za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Trestného zákona, ktorá tvorí predpoklad uloženia trestu zákazu činnosti na doživotie podľa § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona, nebola v jeho trestnej veci splnená, najvyšší súd v napadnutom uznesení v podstatnom najprv uviedol, že je potrebné poukázať na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 56/2014 zo 16. decembra 2014 (uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 87, roč. 2015 – II.), v zmysle ktorého ak odsúdený už bol odsúdený za to, že prechovával psychotropnú látku vo väčšom množstve, než je zákonné maximum pre miernejšiu právnu kvalifikáciu (§ 186 predchádzajúceho Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005), a teda bolo jeho konanie bez ohľadu na danosť alebo absenciu osobno-spotrebného účelu držby kvalifikované podľa § 187 predchádzajúceho Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005, zodpovedá táto kvalifikácia v právnom režime súčasne účinného Trestného zákona kvalifikácii podľa § 172 Trestného zákona [teda znaku uvedenému v ods. 1 písm. d) tohto ustanovenia], a nie kvalifikácii podľa § 171 Trestného zákona. Je preto aplikačne správne použiť znak uvedený v § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona (skoršie odsúdenie za „taký“ čin) ako okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Aplikujúc závery vyplývajúce z uvedeného rozhodnutia na predmetnú trestnú vec, najvyšší súd konštatoval, že pokiaľ § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona vo svojom znení predpokladá uloženie trestu zákazu činnosti na doživotie v prípade odsúdenia páchatel'a za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, hoci bol už za taký trestný čin, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, dvakrát odsúdený, slovné spojenie „taký trestný čin“ nemožno vykladať spôsobom, ktorý naznačil sťažovateľ v podanom dovolaní, teda, že ide len o trestný čin podľa § 289 Trestného zákona, ale je potrebné ho vykladať spôsobom, ktorý popísal okresný súd v odôvodnení rozsudku a s ktorým sa stotožnil aj krajský súd

v odôvodnení svojho rozsudku. Pokiaľ by totiž zákonodarca chcel obmedziť predchádzajúce odsúdenia obvineného len na tie, ktoré sú kvalifikované ako ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Trestného zákona, uviedol by to tak v rámci § 61 ods. 5 Trestného zákona (teda namiesto „... za taký trestný čin“ by uviedol „za trestný čin podľa § 289“), čo však neurobil. Ak teda zákonodarca v predmetnom ustanovení uviedol slovné spojenie „za taký trestný čin“, je zrejmé, že takouto formuláciou chcel do predmetného rámca zahrnúť aj predchádzajúce odsúdenia obvineného kvalifikované ako trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 predchádzajúceho Trestného zákona.

Podľa názoru najvyššieho súdu preto okresný súd postupoval správne, keď pri svojom rozhodovaní prihliadal aj na predchádzajúce odsúdenia sťažovateľa, ktorých sa dopustil za účinnosti predchádzajúceho Trestného zákona, a takýto postup s poukazom na už uvedené nie je nedovoleným rozširovaním podmienok trestnosti ani nesprávnou aplikáciou § 61 ods. 5 Trestného zákona, ako to prezentoval sťažovateľ v podanom dovolaní. Na uvedenom nič nemení ani sťažovateľom poukazované ustanovenie § 438d Trestného zákona, pretože toto ustanovenie nevylučuje uvedené použitie predchádzajúcich odsúdení podľa predchádzajúceho Trestného zákona, naopak, poukazuje na znenie § 61 ods. 3 alebo 5 Trestného zákona a rovnako ako odkazované ustanovenia používa slovné spojenie „trestný čin“, a nie „trestný čin podľa § 289“.

30. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že odmietnutie dovolania sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Ústavný súd poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

31. Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Posúdenie prípustnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu, osobitne jeho závery, však podľa názoru ústavného súdu takéto nedostatky v danom prípade nevykazuje. Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv.

32. Ústavný súd zároveň pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014).

33. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom základných práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

34. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu